

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095231376/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Mens jeg spillede, stod manden og skår millioner af de forferdeligste ansigter, som om han var i en nødsom pine, og da jeg høkk op, efter at jeg havde spillet halvtreds, spurgte han: Kan du endnu flere? Jeg rødmede for hans blik og tav, men jeg kunde endnu hundrede og halvtredsindstyve. Sådan nogle øjne har ingen før lavet, når jeg foretog mit livs erotik. Så tog han mig ved armen og førte mig et srykke ind i hulen og stansede foran en spillemand.

Hør på ham, så han. Jeg hørte.

Sådan klager et menneske i den bitreste sorg, sådan gennemgår han punkt for punkt sin jammer og gør sig sin fortvivlelses grunde tydelige een for een; sådan trænger han ned i sin elendigheds dybde for at nå og skue håbløsheden, som ligger på bunden; sådan gør et menneske sig klart, med overnaturligt mod og med tåreløs, ugendrivelig logisk strængthed, at der for ham kun er endeløs kval tilbage.

Det er frygteligt, udbrodt jeg; aldrig har jeg hørt noget lignende; er der sådan sorg til? Kan et menneske bære den?

Manden så på mig med et besynderligt blik og tog mig længere ind i hulen, indtil vi kom til en anden spillemand. Her osse på ham, så han.

Der stormede en jubel ud, som slog lig mægtige bølger mod vægge og loft, og den syntes at kunne knuse alt, omstyrte alt; slag i slag kom det, og netop som jeg troede, det havde nået himlen, sank det sammen i en latter, der tabte sig langt borte. Så sprudede det op som tild, men straks duktes igen det hele for så atter at begynde svagt og anelsesfuldt som en dultet fryd dybt inde i et menneskes sjæl; men så voksede det med eet op til en vild begejstring, den intet menneske kan gemme tavs i sig, men må skribe ud over hele jorden, og alt, hvad der findes af livslyst i naturen, må vigne ved det mægtige kald. Således råber et menneske til den ganske skabning: Fryd dig med mig, for jeg kan ikke bære min lykkelighed alene! Stem i med mig, alt, hvad der har tunge, ti jeg har jubel i mig for en hel verden, og den vil dræbe mig, hvis jeg inde-spærmer den i mit bryst!

Sådan en glæde har jeg aldrig hørt tale om, så jeg. Er der noget menneske, som har følt den?